

POZDRAVNI GOVOR
NA KNJIŽEVNOJ VEČERI
5. kolovoz 2009

Braćo i sestre, cijenjeni gosti i uzvanici, poštovani prijatelji, Ulazimo u završne svečanosti slavljenja Dužijance. Prvi je dan takozvanog „Duhovnog trolista“ kojim Crkva na poseban način i njene institucije žele učiniti duhovnu dimenziju Dužijance prisutnom u samom događaju slavljenja. Radostan sam što vas večeras mogu sve pozdraviti u ime Katoličkog Instituta za kulturu, povijest i duhovnost „Ivan Antunović“. Kao i uvijek želim s vama podijeliti nekoliko misli. Svako vrijeme ima svoje breme. Ima svoje radosti. Tako smo i danas svjesni bremena vremena u kome živi cijelo društvo, pa i naša zajednica. Ali smo svjesni i činjenice da se breme ne može nositi bez radosti. Danas smo se okupili da bi sudjelovali u žetvi radosti i tako pomogli nositi breme. Kriza koja nam je postala zajednička bilo ono stvarna ili umjetna – steže i opterećuje. Stavlja na kušnju ali i pred izazove i vjernike. Hoće li sačuvati svoju jasnoću vjere i vedrinu duha i u vremenima koja su teška i koja radi svoje težine ponajprije opterećuju međuljudske odnose. Ne cijenjen rad, nepriznata djela i nemoć napredovanja opterećuje naše društvo. U najnovijoj enciklici „Ljubav u istini“, Benedikt XVI. vidio je rješenje upravo u kršćanskom poimanju bratske ljubavi koja se očituje u solidarnosti da vjerni i bogatiji nose teret suodgovornosti i solidarnosti s malima i nemoćnima. Kršćanstvo nikada nije bila vjera nabrojanih deklarativnih istina nego je uvijek bila i ostaje vjera djela u kome se časti Boga služenjem čovjeku. Ovaj puta i Dužijanca mora postati svjesna da služi

čovjeku današnjice u duhu kršćanske tradicije jer je i njen nastanak vezan za kršćanske vrednote poštenoga rada i zahvalnosti. Priznat ćete da vrednota i vrednovanje rada i duh zahvalnosti prema Bogu i čovjeku jest danas u krizi. Kako je Dužijanica iz obitelji koraknula u javnost upravo preko Crkve, ona nije ničije privatno vlasništvo nego je djelo kulta i kulture ovoga naroda koji je vjernički narod. Pitanje običaja kao navika ustaljenoga ponašanja jednoga naroda i pravilo stečeno dugotrajnim ponavljanjem i sviješću postaje obvezatni element identifikacije. Dakle, Bački Hrvati ovoga kraja u Dužijanci prepoznaju jedan od elemenata svojeg identiteta. Stoga Dužijanica je i zadržat će svoju duhovnu nit i zadatak prenošenja temeljnih vrednota kršćanske etike i bogoštovlja. Kada bi iz sadržaja događanja oko Dužijance izostao ovaj „Sveti trolist“, Dužijanica bi postala događaj bez duše, a onda i bez mogućnosti da prenosi temeljne vrednote unatoč društvenim okolnostima u kojima se te vrednote ne vide. Više nego ikada, naš je zadatak kao Crkve i naroda sačuvati tradicionalnu nit Dužijance kao most prenošenja spomenutih vrednota i u društvu koje na prvi pogled ne ovisi o ratarskom radu i nema osjećaj zahvalnosti Bogu i čovjeku, pa ni potrebe vidjeti da je među nama najveći onaj koji služi „jer Sin Čovječji nije došao da mu se služi nego da služi drugima“. Spomenuo sam da je Dužijanica kao događaj i veliki izazov. I ovdje Crkva kao Majka i Učiteljica treba biti mudri domaćin koji iznosi iz riznice staro i novo. Ako se u hodu tradicije prekine jedna bitna karika, lanac puca i prestaje biti znak identifikacije. Dužijanica je naša, djelo uma i srca našega čovjeka, obasjana svjetlom vjere i snagom molitve i stoga se nikada to ne smije dovesti u pitanje. Ako je izazov i postavljen,

odgovor je jasan: Mi kao Crkva trebamo biti prenosioci duhovnih vrednota iz kojih je i nastala Dužijanca i tako je nastaviti dalje.

Ova večer je na svoj način odgovor na izazov i prilika za poruku. Ovim činom naš Institut a i naša Crkva započinje trogodište proslave stote obljetnice Dužijance. Namjera je da to poprate prvoga dana tri knjige u izdanju našega Instituta i da stotu godišnjicu uokvire dvojica hrvatskih stožernika – kardinala – dogodine mons. Puljić, a nakon toga mons. Bozanić. Jedan iz domovine naših predaka, a drugi na čelu Crkve matičnoga naroda. Dogodine ćemo isto ovako predstaviti drugu knjigu o Dužijanci, a o stotoj obljetnici jednu monografiju. To je svojevrsna poruka i odgovor.

Danas sam osobito radostan što je po Božjoj providnosti pred nama knjiga koju predstavljamo, knjiga mons. Stjepana Beretića „Dužijanca u srcu“. Zašto? Jednostavno zato što je Dužijanca i nikla u srcu jer ljubav za ovu plodnu zemlju i za zlatni klas kao i zahvalnost, ako su autentične, ne mogu biti bez srca. Dapače, one su srce. Poznajemo mons. Beretića kao raspjevanog optimistu i čovjeka koji gleda budućnost gradeći svoje stavove na toj logici vjere u ljudsko srce. A kako srcem dodirujemo srce, i događaji poput Dužijance ulaze u srce, onda mi je radost što je upravo prva knjiga o Dužijanci knjiga koja je izišla iz srca i koja je našla mjesta u srcu. To nam daje pravo da se u okolnostima raslojavanja društva okupimo oko onih vrednota koje čuva ljudsko srce. Čestitam autoru i želim da večeras imamo otvoreno srce.

Zahvaljujem svima vama koji ste došli, koji se znate radovati i zahvaljujem sestri Mirjam sa katedralnim zborom

Albe Vidaković koji vjerno prati ovaj prvi od trolista Dužijance. Drugi ćemo naći u subotu navečer na svečanoj Večernjoj kada ponovo očekujemo poruku srca mons. Beretića, a treći naš susret bit će uz onaj stol na koji nam Bog nudi samoga sebe kao hranu za smjelo naprijed.

Hvala vam.